

Sygn. akt III Ca 508/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Sądu Okręgowego Leszek Dąbek

Protokolant Beata Michalak

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2020 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w G.

przeciwko P. F.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 6 listopada 2018 r., sygn. akt I C 1732/18

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 450 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.**

SSO Leszek Dąbek

Sygn. akt III Ca 508/19

UZASADNIENIE

Powódka Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w G. żądała zasądzenia na jej rzecz od pozwanego P. F. kwoty 3 717,75 zł wraz z ustawowymi odsetkami w sposób wskazany w treści pozwu oraz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych.

Uzasadniając żądanie twierdziła, że pozwany jest wobec niej zobowiązany

do regulowania należności czynszowych oraz opłat związanych z doprowadzeniem do lokalu mediów. Wskazała, że żądanie pozwu wynika z braku regulacji powyższych opłat przez pozwanego.

Referendarz Sądowy w Sadzie Rejonowym w Gliwicach sporządził

w dniu 4 05 2018r. nakaz zapłaty, w którym polecił pozwanemu zapłacić powódce dochodzone należności.

Pozwany P. F. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym wniósł o zasądzenie od powódki na jego rzecz zwrotu kosztów procesu, zarzucając, że powódka nierzetelnie prowadzi dokumentację księgową dla przy-należnego mu mieszkania.

W toku postępowania pozwany wniósł pozew wzajemny,

który w postanowieniu wydanym na rozprawie w dniu 25 10 2018r. został przekazany do odrębnego rozpoznania.

Sąd Rejonowy w Gliwicach w wyroku z dnia 06 11 2018r. zasądził

od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3 717,75 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty:

- a) 337,01 zł od dnia 01 02 2017r. do dnia zapłaty,
- b) 337,01 zł od dnia 01 03 2017r. do dnia zapłaty,
- c) 337,01 zł od dnia 01 04 2017r. do dnia zapłaty,
- d) 339, 10 zł od dnia 01 05 2017r. do dnia zapłaty,
- e) 333,02 zł od dnia 01 07 2017r. do dnia zapłaty,
- f) 339,10 zł od dnia 01 08 2017r. do dnia zapłaty,
- g) 339,10 zł od dnia 01 09 2017r. do dnia zapłaty,
- h) 339,10 zł od dnia 01 10 2017r. do dnia zapłaty,
- i) 339,10 zł od dnia 01 11 2017r. do dnia zapłaty,
- j) 339,10 zł od dnia 01 12 2017r. do dnia zapłaty,
- k) 339,10 zł od dnia 01 01 2018r. do dnia zapłaty;

oraz orzekł o kosztach procesu zasądzając od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1 017 zł.

W ustalonym stanie faktycznym w motywach rozstrzygnięcia przywołał regulację art. 4 ust. 1 i 1¹ ustawy z dnia 15 12 200r. o spółdzielniach mieszkaniowych, uznając, że pozwanemu przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego, wchodzącego w skład zasobów pozwanej, wskazując, że tym samym jest obowiązany uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości w częściach przypadających

na jego lokal. Sąd ustalił, że wysokość opłat za lokale w powodowej spółdzielni są ustalane na podstawie planów gospodarczych powódki, wysokość opłat

z tytułu funduszu remontowego są ustalane na podstawie uchwał organów powodowej spółdzielni, natomiast wysokość opłat za media jest niezależna

od powódki, a uzależniona jest od dostawców mediów. Sąd zważył, że sytuacja, w której lokal pozwanego stanowił pustostan nie ma znaczenia dla oceny prawnej obowiązku uiszczania opłat związanych z jego wyodrębnieniem w ramach nieruchomości. Ponadto Sąd wskazał, że od dnia 01 01 2017r. do dnia 31 12 2017r. pozwany uiszczał częściowo opłaty za lokal.

O należnych powódce odsetkach ustawowych za opóźnienie się pozwanego w zapłacie zasądzonych należności orzekł na podstawie art. 481 i 482 k.c. O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 u.k.s.c, przyjmując, że powód utrzymał się z żądaniem w 100%.

Orzeczenie zaskarżył **pozwany P. F.**, który wniósł o „jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, przy uwzględnieniu kosztów procesu”.

Zarzucił, że przy ferowaniu wyroku Sąd nie wyjaśnił wszystkich faktycznych okoliczności istotnych dla prawidłowego rozpoznania sprawy, błędnie ocenił istotną część zgromadzonego materiału dowodowego oraz naruszono art. 102 k.p.c.c. oraz zasadę równości stron w trakcie „całego postępowania sądowego”.

W uzasadnieniu apelacji między innymi podnosił, że na dzień złożenia pozwu bilans rozliczeń stron był dodatki na rzecz pozwanego, Sąd pierwszej instancji nie rozpoznał pozwu wzajemnego oraz, że Sąd wydał wyrok mają informację o złożeniu przez pozwanego „zawiadomienia do prokuratury”, wobec czego pozwany nie mógł zapoznać Sądu z ustaleniami prokuratury. Ponadto pozwany zarzucił, że Sąd dał wiarę niewiarygodnym zeznaniom świadków, którzy „celowo wprowadzają w błąd wymiar sprawiedliwości” oraz że nie uwzględnił, że lokal pozwanego jest pustostanem z winy powódki, która miała włamać się do niego, doprowadzając go do kompletnej dewastacji. Pozwany twierdził, że powódka odmawia wydania mu kluczy do drzwi wejściowych.

Powódka Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w G.

w odpowiedzi na apelację wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Podnosiła między innymi, że zarzuty pozwanego nie korespondują z treścią uzasadnienia oraz że udostępnia pozwanemu klucze wejściowe, który od wielu lat nie chce ich odebrać.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Sąd pierwszej instancji trafnie zakwalifikował dochodzone roszczenia przyjmując, że mają one źródło w regulacji z art. 4 ust. 1 i 1¹ ustawy z dnia 15 12 2001r. o spółdzielniach mieszkaniowych Dz.U. 2001r. nr 4, poz. 27 z później-szymi zmianami).

Niniejsza sprawa jest rozpoznawana w uregulowanym w art. 505¹ – 505¹⁴ k.p.c. odrębnym uproszczonym postępowaniu procesowym, w którym powództwo wzajemne jest dopuszczalne tylko wtedy „jeżeli roszczenia nadają się do rozpoznania w postępowaniu uproszczonym” (art. 505⁴ § 2 k.p.c.).

Wniesiony przez pozwanego pozew wzajemny został na rozprawie dnia 25 10 2018r. wyłączony do odrębnego rozpoznania.

Pomimo tego że nastąpiło to w obecności pozwanego, decyzje ta nie została przez niego w sposób skuteczny zakwestionowana w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji w trybie art. 162 k.p.c., stąd też nie podlega ona kontroli Sądu Odwoławczego.

Niezależnie od tego – co należy podkreślić – decyzja ta nie pozbawiła pozwanego możliwości zaoferowania Sądowi Rejonowemu materiału dowodowego oferowanego w pozwie wzajemnym, uważanego przez niego za istotny

dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, z czego skarżący jednak on nie skorzystał

i tym samym ponosi on obecnie wyłącznie negatywne konsekwencje swego zaniechania.

Z samego literalnego brzmienia regulacji art. 177 § 1 k.p.c. wynika,

że wszczęcie postępowania karnego nie obligowało Sądu pierwszej instancji

do automatycznego zawieszenia postępowania („Sąd może zawiesić postępowanie”) oraz że nie każde postępowanie karne dotyczące stosunku cywilno-prawnego uzasadnia taką decyzję Sądu.

Do zwieszenia stepowania cywilnego może bowiem dojść tylko wtedy, „jeżeli ujawni się czyn, którego ustalenie w drodze karnej lub dyscyplinarnej mogłoby wywrzeć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy cywilnej (art. 177 § 1 pkt 4 k.p.c.).

Pozwany nie precyzuje w apelacji, jakich konkretnych czynów powódki

dotyczy wszczęte postępowanie karne i jaki wpływ na zaskarżone orzeczenie miałyby ich ustalenie w postępowaniu karnym.

Uniemożliwia to Sądowi odwoławczemu kontrolę podniesionego w tej kwestii zarzutu i czyni go nieuzasadnionym.

Ustalenia faktyczne składające się na podstawę faktyczną orzeczenia

w części dotyczą okoliczność bezspornych pomiędzy stronami a w pozostałym zakresie mają podstawę w informacjach zawartych we wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku źródłach dowodowych, których ocena jakkolwiek lakoniczna jest logiczna, mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów i Sąd odwoławczy ją podziela.

Przywoływane w apelacji okoliczności nie mają wpływu na wynik niniejszej sprawy (sprawa dotyczy nie wywiązania się przez pozwanego

z obowiązku zapłaty powódce podstawowych opłat za mieszkanie), gdyż co naj-wyżej mogą one tylko stanowić podstawę dla powstania po jego stronie skutecznych względem powódki roszczeń odszkodowawczych.

Te ostatnie same w sobie nie niweczą jednak istnienia dochodzonych roszczeń, w związku z czym okoliczności dotyczące ich powstania nie są okolicznościami istotnymi dla rozstrzygnięcia sprawy.

Z tej przyczyny nie zachodziła konieczność poczynienia w tym zakresie ustaleń faktycznych, a tym bardziej przeprowadzenia w tym zakresie postępowania dowodowego (art. 227 k.p.c.), wobec czego również w tej części zarzuty apelacji są nieuzasadnione.

Z tych też względów Sąd odwoławczy przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji.

Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena prawna ustalonego stanu faktycznego jest prawidłowa, a sąd odwoławczy ją podziela i przyjmuje za własną (orz. SN z dn. 26 04 1935r. C III 473/34, Zb U. z 1935r. poz. 496).

Powódka w niniejszej sprawie dochodzi bowiem od pozwanego wyłącznie zapłaty opłat „o charakterze czynszowy”.

Ich wysokość wynika z podjętych, niezaskarżonych oraz co za tym idzie wiążących uchwał organów powódki a obowiązek ich uiszczenia przez skarżącego ma prawne umocowanie w przywołanej w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia regulacji prawnej.

Fakt nie uiszczenia ich przez skarżącego w całości nie był przez niego kwestionowany, co w połączeniu z powyższym czyni powództwo uzasadnionym

i znalazło prawidłowe odzwierciedlenie w zaskarżonym wyroku.

Prawidłowe jest także - zakwestionowane przez pozwanego - zawarte

w zaskarżonym wyroku rozstrzygnięcia dotyczące zwrotu kosztów procesu.

W następstwie uwzględnienia powództwa, pozwany przegrał sprawę

w rozumieniu art. 98 § 1 k.p.c. i z mocy zawartej w nim regulacji ciąży na nim obowiązek zwrócenia powódce poniesionych przez nią kosztów w prawidłowo ustalonym w zaskarżonym wyroku wymiarze.

Przywołana w apelacji regulacja art. 102 k.p.c. uprawniająca sąd do nieobciążania strony przegrywającej kosztami procesu ma zastosowanie wyłącznie

w sytuacji, gdy w sprawie występuje „wypadek szczególnie uzasadniony”.

Ocena, czy taki wypadek zachodzi w konkretnej sprawie ma charakter dyskrejonalny i Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 23 05 2012r. wyraził pogląd, zgodnie z którym „ **w zasadzie nie podlega ona kontroli instancyjnej**

i może być podważona przez sąd wyższej instancji tylko wtedy, gdy jest rażąco niesprawiedliwa” (III CZ 25/12, LEX nr 1214589).

Pozwany wnosząc w apelacji o jej zastosowanie podnosił, że nie uwzględnienie tej regulacji przy ferowaniu zaskarżonego wyroku narusza zasadę „równości stron” oraz nie uwzględnia jego „sytuacji osobistej”.

Zasada „równości stron” na gruncie prawa postępowania cywilnego całkowicie ma jednak całkowicie odmiennie znaczenie od znaczenia przypisywanego jej w apelacji, stąd też zarzut jej nie zastosowania jest oczywiście bezzasadny.

Odwołując się do swej „sytuacji osobistej” pozwany w żaden sposób jej nie skonkretyzował.

Gdyby jednak przyjąć, że pod tym pojęciem pozwany rozumie jego trudną sytuację materialną, to zwrócić należy uwagę, że jej występowanie samo w sobie nie przesądza o występowaniu w sprawie wskazanych powyżej „wypadków szczególnie uzasadnionych”.

Żeby mogło do tego dojść, konieczne jest bowiem występowania w sprawie oprócz trudnej sytuacji materialnej powoda dalszych szczególnych okoliczności uzasadniających zastosowanie omawianej regulacji, które w materiale sprawy nie występują.

Z tych powodów nie sposób zatem przyjąć, że nie zastosowanie

przez Sąd Rejonowy omawianej regulacji prawnej przy ferowaniu orzeczenia

o kosztach procesu jest „rażąco niesprawiedliwe”, a to powoduje, że również w tej części brak jest podstaw do skorygowania zaskarżonego wyroku.

W połączeniu z powyższym czyni to apelację bezzasadną w rozumieniu art. 385 k.p.c. co z mocy zawartej w nim regulacji prowadziło do jej oddalenia.

R. zaskarżony wyrok jest prawidłowy i dlatego apelację jako bezzasadną oddalono na mocy regulacji art. 385 k.p.c..

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono stosując regulację art. 98 § 1 i 3 k.p.c., biorąc pod uwagę, że pozwany uległ w całości w tym postępowaniu, wobec czego powinien zwrócić powódce poniesione przez nią w tym postępowaniu koszty procesu, na które składają się poniesione przez nią koszty zastępstwa procesowego w kwocie 450 zł oraz uznając, że brak jest podstaw do zastosowania regulacji art. 102 k.p.c. z tych samych przyczyn, które legły u podstaw jej niezastosowania przy ferowaniu orzeczenia

o kosztach procesu za pierwszą instancję.

SSO Leszek Dąbek